

KOCKACSEND

Hanyatt fekszem az ágyamban, és alfaban gyakorolom a bukófordulót, amikor üvölni kezd a *Sabotage* a Beastie Boystól, és előnti a testemet az adrenalin. Miután leesik, hogy a mobilom szól, oldalra fordulok, és tapogatózni kezdek az ágy mellett a padlón. Végül a pólóm alatt találom meg, a cipőmben, valahogy oda-került az éjjel. Felveszem, Bója az, unja magát, és le akar menni a termálba. Nem vagyok még teljesen magamnál, ezért aztán ahelyett, hogy elküldeném a piszába, megbeszélem vele, hogy húsz perc múlva találkozunk a régi mozi mögött. Bóját, legalábbis a hangja alapján, egyáltalán nem viselte meg a tegnapi buli. Nem emlékszem minden apró részletre, meg ezek az éjszakák amúgy is elég egyformák, de az biztos, hogy sikerült rendesen szétcsapni magunkat. Kinyomom a telefont, és megpróbálom kinyitni a szememet, de túl korán van, meg a redőnyt is elfelejtettem leeresztetni az éjjel.

A belváros ilyenkor egy *Walking Dead* díszletre emlékeztet. Csak a főutcán van egy kis mozgás, néhány tricikliző kisfiú visítózva kerülgeti a zombijelmezben kukázó hajléktalanokat, amúgy ijesztően üres minden. Bója kitalálja, hogy kanyarodjunk el a Fehér Orrszarvú felé, mert valakitől azt hallotta, hogy kurva nagy balhé volt előző éjjel. Én már inkább az uszodába mennék, de

semmi kedvem egyedül mászkálni, úgyhogy végül Bójával tartok.

Ahogy odaérünk, rögtön látszik, hogy a sztori a balhéről nem kamu. A rommá zúzott bejárat elé kifeszítettek egy RENDŐRSÉG feliratú szalagot, a járdáról megpróbálták a bokrok alá söpörni a kitört üveget, de még így is hangosan ropognak a talpam alatt a szilánkok. A falat meg a kerítést vérfoltok borítják, és az aszfalton is lehetett pár nagyobb tócsa, amit leszórtak homokkal. Bója úgy tudja, hogy a cigányok megkéseltek valakit, vagy a kopaszok késelték meg a cigányokat, ez még nem derült ki pontosan, mert iszonyat sokan voltak, és Bója haverja, aki az egészet végignézte, nem látott semmit a tömegben. Mindenesetre elég zavaros ez az egész.

Az ablakkeretben meredező tűhegyes üvegcsonkra vér meg haj tapad. Egy pillanatra elbambulok, és nem látok mást, csak egy huzatban remegő sötét hajszálat. Bója hangjára térek magamhoz.

– Ez durva lehetett – állapítja meg elismerően. – Még jó, hogy korán leléptünk – teszi hozzá.

Ezek szerint mi is itt buliztunk. Szeretném megkérdezni, hogy én is velük voltam-e, de ha velük voltam, Bója totál hülyének fog nézni, úgyhogy inkább kussolok, és a szétvert ajtót bámulom. Nem tudom, milyen arckifejezés illene ehhez a pillanathoz, mert így, a kihalt utcán álldogálva nem olyan para ez az egész, de mégis nehéz elvonatkoztatni attól, hogy valakinek kitolták a fejét az üvegen. És ha az üveg így néz ki, mi maradhatott annak a szerencsétlen embernek a fejéből. Bója még egy darabig a helyszínt tanulmányozza, aztán nagy nehezen sikerül elrángatnom, és elindulunk

az uszodába. Átvágunk a Fehér Orrszarvú előtt parkoló kocsik között. Egy fehér Mazda csomagtartóján szétkenődött vércsík virít. Nem vagyok egy autóbuzi, de a japán verdák eléggé bejönnek. A földön kivert szemfogak, a híradós tuti, hogy ebből csinálta a vágóképeket, olyan szépen el vannak rendezve.

Az úttesten megyünk, nincsen semmi forgalom. A zeneiskolát és a börtönt elválasztó magas kőfalról eltüntették a kedvenc graffitimet. *A zene rabjai*. Újra fel kell majd fújni. Bójára rájön a szófosás, néha nagyon be tud akadni, de már rájöttem, hogy ilyenkor az a legjobb, ha úgy csinálok, mint Viggo Mortensen abban a parázttatos sci-fiben, és csak azt ismételve random, hogy aha, ja meg igen. Nem igazán érdekelnek az arcok, akiktől Bója sztorizik, név alapján a felét sem ismerem, a tegnapi balhéről meg elmondott mindent, amit tudott. Már az uszodánál járunk, amikor belebojolódik valami monológba a Zárda utcai thai masszázsszalonnáról meg a happy endről, de mire ki tudnám kérdezni a részletekről, egy vízilabdás csaj lassít mellettünk bringával, Bója meg vigyorogva dicsérni kezdi a vádlijára tetováltatott kardszárnyú delfint.

Húsz perc múlva már a termálban áztatjuk magunkat, a víz halkán csobog a túlfolyóban. Körülöttünk és a parton ráncos bőrű, májfoltos nyanyák, ameddig a szem ellát. A dagonyázó vízilovak jutnak eszembe az Animal Planetről. Kacsát figyelem, de nem veszi észre. Vörös a feje a forró víztől, unottan nézelődik, hát ha lát valami szúrhatót, de kicsit korán érkeztünk, és egyelőre nincsenek rendes csajok, csak ezek a nyuggerék. Mondjuk az is igaz, hogy Kacsánál kizárólag hangulat és lehetőség kérdése, hogy kit dug meg.